

ovre til at forhindre, at Sjælland bliver plyndret af et hvilket som helst svagt fjendtligt Korps, kan trække sig tilbage dertil og holde sig en Tid. At de skulde kunne komme derfra, er vel ikke i nogen høi Grad sandsynligt, saa længe som vi ikke ere Herrer paa Søen.

Om de andre Punkter skal jeg ikke fremkomme med nogen længere Udtalelse; dog kan jeg ikke tilbageholde en enkelt Tvivl, som jeg har med Hensyn til et enkelt Punkt, det er Befæstningen ved Aggersøfund. Der har jeg en Tvivl om, hvis vi naae at faae denne Befæstning fuldført, hvorvidt den Nytte, den vil gjøre, i kommende Tilfælde vil kunne svare til den Bekostning, som nødvendig maa anvendes derpaa. Der er jo ikke ringeste Sandsynlighed for, at en hvilken som helst Fjende, som vi kunne tænke os kunde finde paa at rette et Angreb paa vort Land, skulde være en saadan, som er os underlegen; den maa tværtimod tænkes at være os overlegen paa Søen, og da er der næppe Sandsynlighed for, at ikke en saadan Fjende strax vil sende en saadan Søstyrke hen til et Farvand som Størebelt, at den lille Afdeling af vort Søværn, som vi kunne affe fra Forsvaret paa andre Punkter, hvis vi overhovedet kunne faae den derhen, ikke kan komme til at udrette noget Synderligt. Dog, jeg skal ikke forfølge denne Sag videre; derimod ønskede jeg gjerne at sige et Par Ord med Hensyn til Midlerne og den Maade, hvorpaa man har tænkt at fremme denne Sag. Det forekommer mig, at selv om man nu er nok saa overbevist om alle disse Punktets Vigtighed, hvorom der her er stillet Forslag, kan man dog ikke se bort fra, at de ikke allesammen kunne være lige vigtige, og at det derfor ikke alene maa anses for hensigtsmæssigt, men jeg synes ligefrem nødvendigt, at der bliver lagt større Vægt paa og bliver anvendt meget mere Kraft og Bekostning paa de Punkter, hvor det særlig gjælder. Nu, derom er der jo høist forskellige Meninger. Den ærede sidste Taler og jeg ere i een Henseende ligestillede; thi han afviger, siger han, i sine Betragtninger fra de Medlemmer i Thinget, som han ellers politisk samstemmer med, og det Samme er Tilfældet med mig, det gaar kun i modsat Retning. Den ærede sidste Taler har en Overbevisning om, at enhver Befæstning omkring Hovedstaden vil være i høieste Grad betænkelig, for ikke at sige fordærvelig. For mit Vedkommende er det akkurat det Omvendte. Hvad enten man vil kalde min Betragtning ædruelig eller ikke, er det mig ikke muligt at komme til nogen anden. Jeg har nysgæftig overveiet alle de Grunde, som kunne lade sig fremføre derimod, men kan ikke indse Andet, end at her,

hvor vi have Mest at tabe, hvor en Fjende ved et pludseligt Overskud kan tilføie os et saa alvorligt Slag, at det ikke er til at forvinde, at her, hvor vi have vor Flaadehavn, vort Arsenal, kort sagt Alt, hvorpaa Krigsførelsen beror, her, hvor Alt er samlet, hvorpaa vor Statslivværelse beror, her maa vi, naar der er nogen menneskelig Mulighed for, at vi kunne tilveiebringe nogen Sikkerhed — der er jo ingen menneskelig Sikkerhed her i Verden, som er fuldkommen — her, siger jeg, maa vi anvende al vor Kraft, og det er derfor min Tanke, at det er her, man skulde sætte størst Kraft paa, og efterhaanden lade de andre Punkter i Forhold til deres større eller mindre Vigtighed komme bag efter. Jeg taler her ikke som Sagtyndig, men jeg har dog ikke funnet tilbageholde disse Bemærkninger. Naar jeg ser paa den Plan, som den høitærede Minister har vedsoiet Forslaget, hvorefter der i en Række af 10 Aar forholdsvis ligeligt skal anvendes en vis Sum til ethvert som helst af disse Punkter, saaledes at naar de 10 Aar ere gaaede, det Hele skulde staa sig og færdigt, kan jeg ikke sige Andet, end at det er en Plan, der er i høi Grad harmonisk. Men man kan ikke tilbageholde den Frygt, at Begivenhederne i en nærmere Fremtid kunne antage en saadan Skikkelse, at de kunne tilveiebringe en slem Mislyd i Harmonien. Vi veed ikke, hvor længe vi beholde Fred. Se vi ud over Tilstanden i Europa, forekommer det idetmindste mig, uaftet jeg ikke giver mig af med at være Profet, hverken med Hensyn til den nærmere eller den fjernere Fremtid, at Tilstanden er at ligne ved den, som de befinde sig i, der bo og bygge paa en Vulkan. De vide ikke, hvad Dieblit Vulkanen kan bryde ud, og derfor synes jeg, at det lyder saavel til os som til andre Magter, der ville sikke deres Tilværelse: Hvad vi nu gjøre, det gjøre vi snarest muligt. Med Hensyn til Tilveiebringelsen af Midlerne og med Hensyn til Tilveiebringelsen af hurtigt Arbejde har jeg tænkt mig, at der dog maa ske kunde findes en noget anden Maade end den, den ærede Minister her har fremsat. Dersom vi tænke os de Midler, som ere nødvendige til at tilveiebringe alle de Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, som her er Tale om, tilveiebragte ved et Laan enten for det Hele eller ialtfald for den allerstørste Del — man maa vel antage, at den Kredit, som Danmark har, er af den Bestaaffenhed, at det ikke vil være vanskeligt at tilveiebringe et saadant Laan — saa vilde det efter min Mening være muligt at kunne begynde og fortsætte Arbejdet med langt større Kraft og fuldkomme det i langt kortere Tid. Det